

ΤΟ ΜΟΙΡΑΙΟ ΦΑΝΤΑΣΜΑ ΤΩΝ ΑΨΟΥΡΓΩΝ

Η ΤΡΑΓΙΚΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ "ΛΕΥΚΗΣ ΚΥΡΙΑΣ,"

Η άρσικ κήρυσα Άγνη ντέ Λεχτεπεργκ. Ο έρωσ της προς τόν βουργράβε τής Νυρεμβέργης. Ο θάνατος του συζύγου της. Ο πτεν ε βουργράβος δεν δέχεται την πρότασι της να γίνη σύζυγος της. Τά δυό άνυπερέβλητα έμπόδια. Πώς η κήρυσα σκέτωση τά παιδιά της με μια φουρκέτα. Η τραγική παρεξηγησις, κλπ. κλπ.

της τραγικής γυναίκας που τής ήταν γραφτό να θρυκολοκιάσθη μετά τόν θάνατό της και να γίνη τó μοιραίο φάντασμα τής «Λευκής Κυρίας»...

Στά 1300 περίπου, σέ μιá απόμερη τοποθεσία τής Βοημίας, ήταν χτισμένος ó βαρύς και μελαγχολικός πύργος του Χίμελκρον. Ο πυργοδεσπότης, ó κόμης τής Όρλαμουίνδης, ένας ευρικός και παράξενος γέρος, έμενε σ' αυτόν τόν πύργο με τή γυναίκα του, τήν κόμηση Άγνη ντέ Λεχτεπεργκ, και με τά δυό παιδάκια του. Όσο ó κόμης ήταν όρθυμος κι' ιδιότροπος, τόσο η κόμηση ήταν γαληνιαία, εύγενική και καλόκαρη. Όλο στήν περιφέρεια έκείνη είχαν να κάνουν με τήν ώμορφα τού προσώπου της και τής ψυχής της...

Μιά μέρα, έγκαιεστώθηκε σ' ένα άλλο πύργο, έκεί κοντά, ó βουργράβος τής Νυρεμβέργης Άλβέρτος. Ο άρχοντας αυτός ήταν τόσο ώραιος, ώστε τόν είχαν έπωνυμώσει Άλβέρτος ó Ήλιοπρόσωπος. Ένας από τούς πρώτους άρχοντας τής περιφέρειας που πήγε να έπισκεφθή ó βουργράβος, ήταν και ó πυργοδεσπότης του Χίμελκρον. Η ώμορφα τής κομής Άγνης ντέ του έκανε εύθες έξ άρχης μεγάλη εντύπωσι. Από σεβασμό έμωσ προς τόν κόμητα τής Όρλαμουίνδης, προσπάθησε να μνη έκδηλώσει τó θαυμασμό του άπέναντι τής πυργοδεσποισας. Φάνηκε, μάλιστα, ψυχρός και έπιφυλακτικός μαζί της... Μά η κόμηση τόν έρωτεύθηκε τρελλά, παράφορα, από τήν πρώτη στιγμή που τόν είδε. Η έμωσάνι του ώραιου αυτού παλληκαριού στόν κρύο και άγαρο πύργο της, στόν όποιο μαραινόντουσαν σιγά-σιγά τά νεύματα της δίπλα σ' ένα γέρο και ιδιότροπο σύζυγο, άνασάτωσε τήν καρδιά της, τήν έκανε να νιώσει στήν ψυχή της μιá παράξενη, μιá άσυνήθιστη ταραχή. Όστούσο, άγωνίστηκε και αυτή, από σεβασμό προς τόν άντρα της, προς τόν πατέρα τών παιδιών της, να καταπνίξη μέωσ της αυτό τó ασήθημα...

Πρίν περάσουν δυό μήνες από τήν πρώτη συνάντησι του Άλβέρτου και τής Άγνης, ó πυργοδεσπότης του Χίμελκρον βρέθηκε ένα πρωτ νεκρός στο κρεβάτι του. Ο θάνατος τόν πήρε άναίσκαφα στήν άγκαλιά του, ενώ ó κόμης κοιμότανε... Η κόμηση έκλαψε και μοιρολόγησε τόν άντρα της. Μά όταν τής πέρασε η πρώτη λύπη, σκέφτηκε πώς ó εσφανικός θάνατος του συζύγου της ήταν σημάδι του Θεού. Θά μπορούσε, τώρα που είχε μείνει έλευθερη, να παντρευτή τόν Άλβέρτο τόν Ήλιοπρόσωπο. Ήταν νέα άκόμα και ώραία και τά δυό παιδιά της δεν θά έμπόδιζαν σε τίποτα τήν εύτυχία της...

Και η Άγνη έστειλε μήνημα τού Άλβέρτου ότι τόν άγαπούσε και ότι με μεγάλη χαρά θά γινότανε γυναίκα του. Έχει προσέξει, άλλωστε, τήν εντύπωσι που τού έκανε η ώμορφα της και ήταν σίγουρη πώς ó βουργράβος θά έτρεχε άμέσως, μόλις λάθαινε τήν έπιστολή της, να πέση στήν άγκαλιά του. Και τόν περίμενε, στολισμένη, γελαστή και χαρούμενη...

Μά ó άγγελιοφόρος της γύρισε μόνος του στόν πύργο του Χίμελκρον, χωρίς να τόν άκο-

λουθή ó βουργράβος. "Ένα θλιβερό προαισθημα έσφιξε τήν καρδιά της..."

—Ο βουργράβος τής Νυρεμβέργης έχει πολλές δουλειές, δέσποισα,—τής ειπε ó άγγελιοφόρος,—και δεν θά μπορέσει να-ρθή... Μου έδωσε όμως αυτό τó γράμμα για σένα...

Η Άγνη έσπασε τή σφραγίδα, ξετύλιξε τήν περγαμνή και διάβασε τήν απάντησι του Άλβέρτου, τρέμοντας όλόκληρη άπό συγκίνηση...

Ο Άλβέρτος εύχαριστούσε τήν πυργοδεσποισα για τήν τιμή που τού έκανε με τήν πρότασι της, μά τήν πληροφορούσε με μεγάλη του λύπη ότι δεν μπορούσε να γίνη σύζυγος της, έπειδή δυό άνυπερέβλητα έμπόδια τόν χώριζαν από τήν κόμηση...

Η άπελπίδια θλώσε τó λογικό τής Άγνης. Ήταν τόσο κοντά στήν εύτυχια, και εσφανικά βρέθηκε τόσο μακριά της... Ο ήλιος, που έλαμψε για μιá στιγμή στήν καρδιά της, σκεπάστηκε και πάλι από μαύρα σύννεφα. Μά η άρηνητική απάντησι του Άλβέρτου, άντι να σβύσει τόν έρωτα στήν καρδιά της κομής, τόν έκανε άπειναντίας ν' άνάψη περισσότερο, να τήν σκεπάσει όλόκληρη με τς φλόγες του...

Και η πυργοδεσποισα άποφασισμένη να κατακτήσει με κάθε τρόπο τόν Άλβέρτο,—κατάλαβαινε πώς δεν θά μπορούσε να ζήση χωρίς αυτόν,—άρχισε να συλλογίζεται ποιá ησαν τά δυό άνυπερέβλητα έμπόδια που τήν χώριζαν από τόν πελαγατημένο της... Πέρασε τó μεγαλύτερο μέρος τής νύχτας της μπρός στο τζάκι, ώρη και ταραγμένη, βυθισμένη σε στοχασμούς, προσπαθώντας ν' ανακαλύψει τά δυό αυτά καταραμένα έμπόδια... Του κάκου, όμως, βασάνιζε τó μυαλό της... Τά λόγια του Άλβέρτου ησαν ανίνυματα γι' αυτήν...

Κόντευε να ζημώρησ η μέρα του Θεού, όταν η πυργοδεσποισα, τσακισμένη από μιá νύκτα μαρτυρικής άγρυπνίας, άποφάσισε να πάη να έαπλώσει. Τά βήματα της τήν ώδηγήσαν μηχανικά στο δωμάτιο όπου κοιμόντουσαν τά δυό παιδάκια της, για να τά φιλήσει πρίν πλυγιάσει, όπως συνήθιζε να κάνει κάθε βράδυ...

Τά δυό ξανθόμαλλα άγγελουδία κοιμόντουσαν σ' ένα κρεβάτι, χαμογελώντας μες στόν ύπνο τους. Μόλις τά είδε η μητέρα τους, άντι να σκύψη και να τά φιλήσει, όπισθοχώρησε, με μάτια πεταγμένα έξω από τής κόγχες... Μιά τρομερή, μιá άπάνθρωπη σκέφι πέρασε σαν άστραπή από τó ταραγμένο μυαλό της: Τά δυό παιδιά της ησαν τά έμπόδια που τήν χώριζαν από τόν Άλβέρτο!.. Ναι, αυτό ήταν, δεν ύπήρχε καμιά άμφιβολία!.. Ο Άλβέρτος δεν ήθελε να στεφανωθεί μιá γυναίκα που είχε δυό παιδιά άπό άλλον άντρα!.. "Αν, λοιπόν, η κόμηση ήθελε να πάρη άντρα τó βουργράβο, έπρεπε να έξεφάνισι από τή μέση τά δυό αυτά έμπόδια!..

Τά μάτια της Άγνης πλημμύρισαν δάκρυα, με τή σκέφι ότι θά μπορούσε να σκοτώσει τά παιδιά της με τά ίδια της τά χέρια! Όστούσο, ó φλογερός, ó άπελπισμένος έρωσ της για τόν Άλβέρτο, είχε πνίξει στήν καρδιά της εύγενική αυτής γυναίκας, κάθε μητρικό, κάθε ανθρώπινο ασήθημα — τήν είχε μεταβάλλει σε μαυιάδα... Και η μητέρα, χωρίς να καλοσκεφτή τί κάνει, τράβηξε από τά μαλλάκια της μιá μακριά μυτερή φουρκέτα και τήν κάρωσε στους κροστούς, πρώτα τού ενός και ύστερα τού άλλου παιδιού της, χωρίς τόν παραμικρό όικτο, χωρίς τήν παραμικρή μεταμέλεια!..

Μιά βδομάδα περίπου ύστερ' από τήν κηδεία τών δυό παιδιών της, η Άγνη είδοποίησε και πάλι τόν Άλβέρτο ότι ήταν άνάγκη να τόν δει, για να του μιλήσει για μιá σοβαρή ύπόθεσι. Ο βουργράβος τής Νυρεμβέργης κατάλαβε πώς ήταν ύποχρεωμένος να πάη να δει τί τόν ήθελε η πυργοδεσποισα...

Η κόμηση τόν υποδέχτηκε στή μεγάλη αίθουσα του πύργου της, λαμπροστολισμένη, με μάτια στεφανωμένα από μαύρους κύκλους, ώραία όμως περισσότερο από κάθε

Η Λευκή Κυρία

Η ΣΤΗΛΗ ΤΗΣ ΘΕΑΣ ΤΥΧΗΣ

Η 8^Η ΚΛΗΡΩΣΙΣ ΤΟΥ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΥ ΛΑΧΕΙΟΥ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

[Οι κερδισμένες αριθμοί και τα δώρα]

Στις 5 μ.μ. της περασμένης Τετάρτης 17 'Ιανουαρίου, έγιναν εις τα Γραφεία μας η 8^η κλήρωσις διά την διανομήν τῶν δώρων τοῦ Εβδομαδιαίου Λαχείου τοῦ «Μπουκέτου», παρίστα μιν τὸν λογιῶν καὶ δημοσιογράφον κ.κ. Κ. Σταματοπούλου, Ι. Κότσικα, Δ. Παπανικολάου, Γ. Κυβέλλου, κλπ.

Ἀπὸ τὴν κληρωτίδα, εἰς τὴν ὅποιαν ἔχουν τεθῆ ὅλοι οἱ ἀριθμοὶ οἱ δημοσιευθέντες ἐπὶ τὰ φύλλα τοῦ «Μπουκέτου», ἀνευρέθησαν κατὰ σειρὰν οἱ ἐξῆς ἀριθμοί, ἀπὸ τὴν μικροῦσα διὰ Ἀγγλικὴν Ζητήσιμου:

Ὁ α'	ἀριθμὸς	3548	κερδίζει	δραχ.	500
β'		20328			150
γ'		33148			100
δ'		13733			50
ε'		30566			50
στ'		14204			50
ζ'		10570			50
η'		33207			50

Ἐπίσης πάντες οἱ ἀριθμοὶ οἱ ληγόντες εἰς 48 (ἴσθι εἰς τὰ δύο τελευταῖα ψηφία τοῦ α' ἀριθμοῦ 3548) κερδίζουν ἀνά ἓν Ἡμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου» τῆς ἀρκεστικῆς τῶν.

Οἱ ἀναγνώσται μας, οἱ ἔχοντες φύλλα μὲ τούς ἀνιστέρω ἀριθμούς, πρέπει νὰ τὰ φέρουν εἰς τὰ Γραφεία μας, νὰ τὰ πάρουν τὰ δῶρα τῶν, ἔχοντες μαζὺ τὸν καὶ τελεῖον ταυτῆτος.

Ὅσοι ἐκ τῶν ἐπαρχιῶν κερδίζουν χρηματικὰ ποσὰ, πρέπει νὰ μᾶς ἀποστείλουν τὰ δελτία, τῶν ὁποίων οἱ ἀριθμοὶ κερδίζου, καὶ θὰ λάβουν τὰ δῶρα τῶν.

Ἡ 9^η κλήρωσις τοῦ Εβδομαδιαίου Λαχείου τοῦ «Μπουκέτου» θὰ γινῆ καὶ πάλιν εἰς τὰ Γραφεία μας (Λέκα 7), τὴν 5 μ.μ. τῆς Τετάρτης 25 'Ιανουαρίου. Ὅσοι ἐπιθυμοῦν, δύνανται νὰ παρερθεῖν εἰς αὐτήν. Ἐπίσης ὅσοι ἐκ τῶν ἀναγνωστῶν τῶν ἐπαρχιῶν κερδίζουν διελθία, πρέπει νὰ μᾶς στείλουν τὰ σχετικὰ διελθία μὲ τούς κερδίζοντας ἀριθμούς, ἀναγράφοντας ἐπὶ τὸ διελθίου καὶ τὸ ὄνομα τῶν καθαρῶν. Θὰ παραλάβουν δὲ τὰ διελθία τὸν ἀπὸ τὰ Ὑποπρακτορεῖα τῆς ἐπαρχίας τῶν, εἰς τὰ ὁποῖα ἠ' ἀποσταλῆ—ἐπὶ τούτῳ—μετὰ σχετικῶν ὀνομαστικῶν καταλόγων καὶ ἐπεξηγηματικῆς ἐγκύκλιος.

ΟΙ ΤΥΧΕΡΟΙ ΚΑΙ ΤΑ ΔΩΡΑ

Δημοσιευόμεν ἡμέρα συνέχισαν

τῶν ὀνοματῶν τῶν τυχερῶν τοῦ Εβδομαδιαίου Λαχείου τοῦ «Μπουκέτου»:

Οἱ κ.κ. Ν. Σαρανταένιας Σουλβρίας 19 Ἀθῆναι, Μ. Σφαιριανῆς Χαλκί, Τριανταφύλλου Σάββας Λουβαρίου 119 Ἐνταῦθα, Μ. Παπαφρεσκάκης Ἄγ. Ἀναργύρων 14 Ἐνταῦθα, Ι. Κωνοστατινίδης οὐκισκίος Εὐγενίας Πειραιεύς, Ρόζα Πεσματιόγλου τετρ. 250 Ν. Σμύρνη, Γ. Ζαφειρόπουλος Βοσπόρου 195 Ἐνταῦθα, Π. Φραντζεσκῆς Ἐνταῦθα, Στ. Φραγκοπούλος Κων'πόλεως 80 Ἐνταῦθα, Δ. Καλλιγέρης Πατρῶων 198 Ἐνταῦθα, Γ. Γαλιάνης Σκευαστιδίου 13α Ἀθῆναι, Ν. Ἰωαννίδης Ἄγ. Πολυκάρπου 14 Ἀθῆναι, Β. Ν. Χανοῦ Τήνου, Στ. Βολαϊκός Ἐδεσσα, Ι. Γκίκας Μούλκι Κορινθίας, Ἀναστ. Χαρίτου Ἄγ. Παρασκευῆ, Ἰωάννα Πετρίδου Σπετσῶν 89 Ἐνταῦθα, Ἀργυρῶ Τριφύλλη Ν. Φάλκρου, Β. Σακελλαρόπουλος Χαλκίδου, Γ. Ἀρτεμίδης Λαϊκῆ Τραπεζῆς Πειραιεύς, Μιχ. Παυλόπουλος ἐφημεριδοπώλης, Κ. Παπαδόπουλος Θεογινική, Χ. Δαμασκινόπουλος Κοτζιά 15 Ἐνταῦθα, Δ. Μαζαράκης Πειραιεύς, Γ. Ζαφειρόπουλος Βοσπόρου 195 Καλογρέζα καὶ Γ. Μεταξῆς Εὐθεία, ἐκέρδισαν ἀνά ἓν Ἡμερολόγιον τοῦ «Μπουκέτου».

Οἱ κ.κ. Η. Δημητριάδης Κύπρου, Α. Πεντετέκας 10αν Ταμείον Ἀθηνῶν, ἐκέρδισαν ἀνά ἓν ἀντίτυπον τοῦ μυθιστορηματος «Ὁ Ἀνθρωπος μετ' τὴ Διπλὴ Ζωή».

Οἱ κ.κ. Χρ. Ψαρράς καθηγητῆς Γυμνασίου Μεσολογίου, Σ. Ροχοντζῆς Τζαβέλλα 9 Ἐνταῦθα ἐκέρδισαν ἀνά ἓν ἀντίτυπον τοῦ μυθιστορηματος τῆς Γκρεθίλ «Ἡ Σινία».

Οἱ κ.κ. Α. Μαυρόπουλος Νηλέως 62 Ἀθῆναι καὶ Ἀνδρέας Σακελλίου Βόλος, ἐκέρδισαν ἀνά ἓν πακέτο σιγάρα.

ἄλλῃ φορᾷ, ὥραία κι' ἐπιθυμητῆ, ὅπως εἶνε ὅλες ἡ γυναῖκες ὀταν ἀγαποῦν...

—Ἄν, θέσοῦντά μου,—εἶπε πρῶτος ὁ Ἀλβέρτος,—μὲ κάλεσες γιὰ νὰ μοῦ πῆς καὶ πάλι...

Μὰ ἡ Ἄγνη δὲν τὸν ἄφησε ν' ἀποτελεσθῆ τῆ φράσι τοῦ...

Τὸν πήρε ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ὀδήγησε, μέσα ἀπὸ αἰθούσας καὶ σιωπηλοῦς δρόμους, σὸ παρκεκλήσιου τοῦ πύργου ποῦ χρῆσιμευε συγχρόνως καὶ γιὰ οἰκογενειακὸς τάφος. Ὁ βουρ-γράφος τὴν ἀκολούθησε μηχανικά, μαγνητιζομένη ἀπὸ τὴν παρ-ράδειν, τὴν ἀσυνήθιστη λάμψι τῶν ματιῶν της. Τέλος, ἡ κόμ-μησα στάθηκε μπρὸς τὴν κάτασπρη ταφόπετρα ποῦ σκέπαζε τὰ πτώματα τῶν δύο παιδιῶν της, ἀκούμπησε τὸ χέρι της στὸν ὄμο τοῦ κατάπληκτου Ἀλβέρτου καὶ τοῦ εἶπε μὲ βραχνῆ φωνῆ:

—Ἐδῶ, βουργράβε τῆς Νυρεμβέργης, θρίσκονται, τρακίσου-να, τὰ δύο ἐμπόδια ποῦ μᾶς χωρίζαν ὡς τώρα!.. Μποροῦμε πειὰ νὰ κάνομε τοὺς γάμους μας, νὰ ζήσομε μαζὺ εὐτυχισμένοι!.. Σ' ἀγαπῶ, Ἀλβέρτε!..

Μιά τρομερῆ ὕποψια πέρασε τότε ἀπὸ τὸ νοῦ τοῦ βουργρά-βου.

—Δὲν καταλαβαῖναι τί θέλεις νὰ πῆς!.. ψιθύρισε μὲ φωνῆ ποῦ ἔτρεμε ἀπὸ συγκίνησι. Τὰ δύο παιδάκια σου δὲν πέθαναν ἀπὸ φυσικὸ θάνατο;

—Ὁχι!.. ὀρλιάζε ἡ πυργοδέσοινα. Κάνεις πῶς δὲν κατα-λαβαῖνε τώρα;.. Τὰ σκότωσα ἐγὼ, νὰ, μ' αὐτὰ τὰ χέρια μου, γιὰ νὰ ἰκανοποιήσω τὴν ἐπιθυμία σου... γιὰ νὰ ἐξαφανίσω τὰ δύο ἐμπόδια ποῦ δὲν μᾶς ἀφῆναν νὰ παντρευτοῦμε!..

—Τί ἔκανες, δυστυχισμένη!.. φώναξε ὁ Ἀλβέρτος, ὀπιθοχω-ρώντας. Τὰ δύο ἐμπόδια ποῦ σοῦ ἀνέφερα σὸ γράμμα μου δὲν ἴπταν τὰ παιδιά σου, τ' ἄθθα παιδιά σου, μά... ἡ μηστὴ μου καὶ ἡ ἀγάπη ποῦ αἰσθάνομαι γι' αὐτὴν!.. Κι' ἐσὺ εἶχες τὴ δύ-ναμι νὰ σκοτώσης τὰ παιδιά σου!.. Τρελλή, κακούργα μάνα!.. Κατα-ραμένη νὰ εἶσαι!.. Κόλασες καὶ τὴ δικὴ μου τὴν ψυχὴ!..

Καὶ ὁ Ἀλβέρτος ἔφυγε σάν τρελ-λὸς ἀπὸ τὸ παρκεκλήσι, σκεπάζον-τας τὸ πρόσωπό του μὲ τὴν ἄκρη τοῦ μανδύα του—ἐνῶ ἡ κόμησησα σω-ριαζόταν ἀναίσθητη σὸ πλανο-στρατο πάτωμα, μπήγοντας ἐνῶ ἀσπαραχτικὸ ἔξφωνητὸ τρῶμου, ἕνα ἔξφωνητὸ ποῦ ἔμοιαζε σάν νὰ μὴ ἔ-θγαινε ἀπὸ στήθη ἀνθρώπου!..

Πέρασαν εἴκοσι χρόνια ἀπὸ τότε. Μιά μέρα, ἡ καμπάνες τοῦ μονα-στηριοῦ τῶν Ἀδελφῶν τοῦ Ἐλεῦς χτυποῦσαν πένθιμα. Ἡ καλόγρης συνόδευσαν στήν τελευταία κατοικία της τὴν ἡγουμένη τους, τὴν ὀδελφὴ Κωνεγόννη, μιά γυναῖκα γιὰ ποὺ πέρασε τὰ στερὰ χρόνια τῆς ζωῆς της ἐαγρυπνώντας γονατι-ομένη στὰ κρῖνα μάρμαρα τῆς ἐκκλησίας, σάν νὰ ἤθελε νὰ ἐ-δίλειωθῆ γιὰ ἕνα θαρὸ κρίμα... Ἡ ἀδελφὴ Κωνεγόννη ἴπταν ἡ κόμησησα Ἄγνη ντὲ Λέχτεμπεργκ, ἡ ὁποία ἔγινε καλόγρη ὀ-στερ' ἀπὸ τὴ δραματικὴ περιπέτεια της, ποῦ αἶς ἐξιστορήσασε παραπᾶνω... Παρ' ὅλες ὁμοῦ τίς νηστεῖες καὶ τίς προσευχῆς της, ὁ Θεὸς δὲν τὴν σιχῶρεσε γιὰ τὸ φριχτὸ ἔγκλημα της. Καὶ τὸ φάτασμα τῆς θρυκολακισαμένης πυργοδέσοινας, ἐὸ φά-τασμα τῆς «Λευκῆς Κυρίας» ἐμφανίζοτανε ὡς τὰ τελευταῖα χρόνια,—σύμφανα μὲ τὴν παράδοσι,—στὸν πύργου τοῦ Χιπλ-κρού, προμηγύοντας τὴν ἀπελπίσια καὶ τὸ θάνατο!..

ΓΙΑ ΝΑ ΚΑΝΕΤΕ ΚΕΦΙ

ΕΥΘΥΜΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

—Λοιπόν, ἀγαπητῆ μαίτρη, νομίζετε πῶς ἡ κόρη μου μπορεῖ πειὰ νὰ χρησιμοποιήσῃ τὴ φωνὴ της;

—Βεβαίωτατα, κυρία μου. Ἄν πᾶσι: καμμιὰ φορᾷ φωνά-τὸ σπτι σας!

Μοντέρνες ὕπηρετριες.

—Ἐπὶ τέλους, Μαρία, αὐτὸ καταταῖν ἀνυπόφορο! Τα ἐπι-πλα ἔχουν ἐπάνω' ἐνα δαχτύλο σκόνη. Τί κατάστασις εἶν' αὐτὴ!

—Ἐχετε πολὺ δικηρο, κυρία. Αὐτὸ ἤθελα νὰ σας πῶ καὶ γῶ. Ἐξέρτε... δὲν μπορῶ νὰ μείνω σ' ἕνα τόσο ἀκάθαρτο σπτι!..

—Ὅταν παντρευτοῦμε, ἀγάπη μου, θὰ μοῦ πάρης τρεῖς ὕ-πηρετριες;

—Τρεῖς; Δέκα, εἴκοσι, ἑκατό!

—Τί λές;

—Μάλιστα. Ὅσοες θέλει... Τὴ μιά κατόπι ἀπ' τὴν ἄλλη!

